

J. K. ROWLING

JOULU- POSSO

HARRY
POTTERIN
tekijältä

TAMMI

KUVITTANUT JIM FIELD

JOULU-
& POSSO

Englanninkielinen alkuteos *The Christmas Pig*
ilmestyi vuonna 2021 (Hodder & Stoughton)

Teksti ja kuvitus © J.K. Rowling, 2021

Kuvittanut Jim Field

The moral rights of the author have been asserted.

THE CHRISTMAS PIG and logo are trade marks of J.K. Rowling.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2021

Taitto: Veera Aalto, Indicio Oy

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3625-4

J. K. ROWLING

JOULU-
& POSSO

KUVITTANUT JIM FIELD

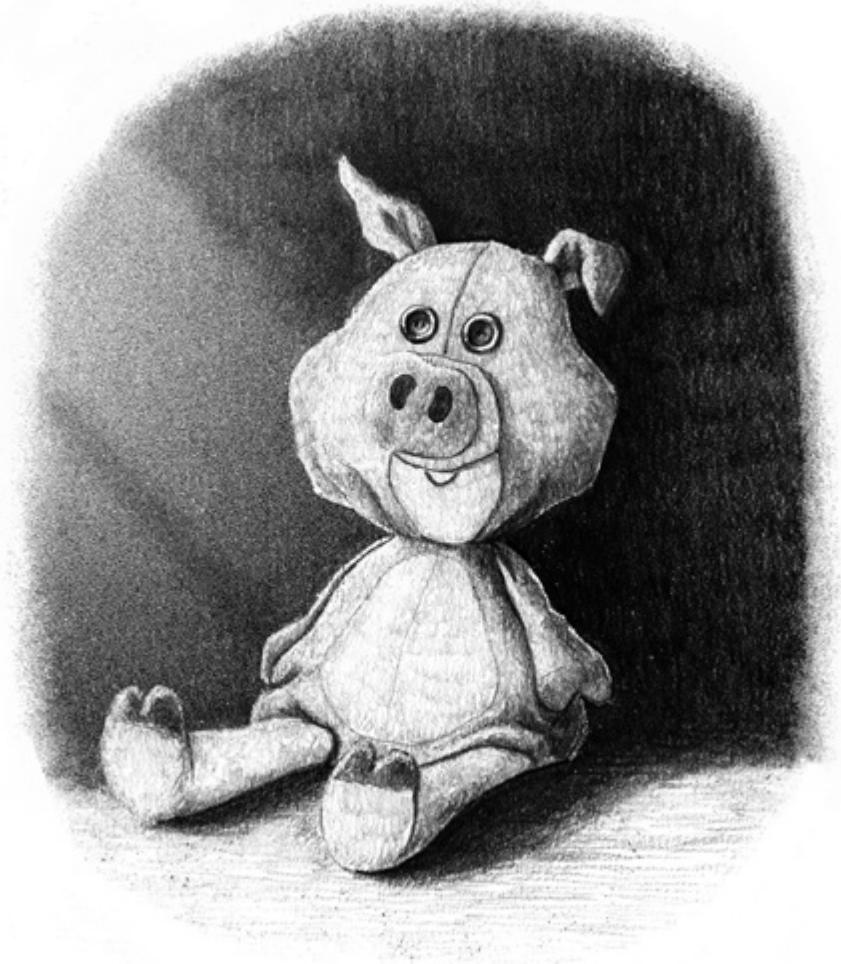
SUOMENTANUT
JAANA KAPARI-JATTA

TAMMI
HELSINKI

Davidille – J. K. Rowling

Sandylle ja Lolalle – Jim Field

Sisällys

Ensimmäinen osa: Roteeposso	8
1 Roteeposso	11
2 Äiti ja isä	15
3 Muutoksia	18
4 Holly Macaulay	22
5 Hollyn RP	26
6 Lisää muutoksia	29
7 Ei Jackin isä	32
8 Vessapaperirullaenkeli	36
9 Jouluaatto	40
10 Uusi enkeli	42
11 Hukassa	47
12 Jouluposso	51
13 Ihmeiden ja hukattujen mahdollisuuksien yö	55
14 Kutistus	62
Toinen osa: Epähuomio	70
15 Kuusen alla	73
16 Epähuomio	80
17 Kolme ovea	86
18 Vanki	89
19 Hevosmaisuuksia	94
20 Rottinkiaasi	98

Kolmas osa: Heitettävät	102
21 Heitettävät	105
22 Tarkistuksia	111
23 Suunnitelma	117
24 Eväsrasia	123
Neljäs osa: Harminpaikka	130
25 Harminpaikka	133
26 Ossu-osoitekirja	138
27 Pormestari Raastinrauta	145
28 Murskain	151
29 Runo ja Palturi	154
30 Tunneli	159
Viides osa: Yhdentekevien lakeus	164
31 Kompassi	167
32 Särkynyt enkeli	173
33 Sinisen Pupun tarina	177
34 Pahat tavat	181
35 Luuseri	186
36 Ohdakkeet	191
37 Rautatie	196
38 Kaupungin portti	199
Kuudes osa: Kaipuunkaupunki	206
39 Kaipuunkaupunki	209
40 Seurattuja	216

41	Esiintyjät	219
42	Kuninkaan kutsu	223
43	Linna	226
44	Kuninkaallinen perhe	229
45	Kuningas	234
46	Vallan suunnitelma	238
47	Vielä kaksi vierasta	244
48	Pako	249
49	Toiveikkuuden tarina	253

Seitsemäs osa: Rakkaidensaari **258**

50	Rakkaidensaari	261
51	Totuus	266
52	Kuuluisa ystävä	271
53	Rekiajelu	276
54	Paluu lakeudelle	279

Kahdeksas osa: Luuserin loukko **284**

55	Kraatteri	287
56	Luuserin loukko	290
57	Viimeinen toivo	297

Yhdeksäs osa: Kotona **304**

58	Löydetty	307
----	----------	-----

Kiitokset 316

J. K. Rowling 318

Jim Field 319

ENSIMMÄINEN OSA

Roteeposso

Roteeposso

Roteeposso oli pieni leluporsas, joka oli tehty samanlaisesta kankaasta kuin pehmeä pyyheliina. Sillä oli mahassa pieniä muovihelmiä, ja siksi sitä oli hauska heitellä. Sen pehmeät sorkat olivat juuri sopivan kokoiset kyynelten pyyhkimiseen. Kun sen omistaja, Jack, oli ihan pieni, hän imi joka ilta nukah- taessaan sen korvaa.

Roteeposso oli saanut nimensä, kun Jack alkoi puhua ja sanoi roteeposso eikä froteepossu. Uutena Roteeposso oli ollut lohenpunainen ja sillä oli ollut kiiltävät mustat muovisilmät, mutta Jack ei muistanut sen näköistä Roteepossoa. Eiköhän Roteeposso ollut aina ollut sellainen kuin nyt: harmahtava ja haalistunut ja toinen korva imemisen jäljiltä vinksallaan. Kerran Roteeposson silmät irtosivat ja vähän aikaa sen naama oli niiden paikalla pikkuiset reiät, mutta sitten Jackin äiti, joka oli sairaanhoitaja, ompeli puuttuvien muovihelmien tilalle pienet napit. Kun Jack oli eräänä

päivänä tullut päiväkodista kotiin, Roteeposso makasi keittiön pöydällä villaiseen huiviin käärittynä ja odotti, että Jack poistaa pienet laastarit sen silmien päältä. Äiti oli jopa tehnyt Roteepossolle sairaskertomuksen: ”RP Jones. Operaatio: Nappien kiinnitys. Kirurgi: Äiti.”

Silmäoperaation jälkeen Roteepossoa alettiin sanoa lyhyesti RP:ksi. Jack ei kaksivuotiaasta lähtien mennyt koskaan nukkumaan ilman RP:tä, mikä aiheutti usein hankaluuksia, koska RP:tä ei yleensä löytynyt nukku-
maanmenoaikaan mistään. Joskus kesti kauan ennen kuin äiti ja isä löysivät RP:n milloin mistäkin: piilosta isän lenkkareista tai rutistuksista kukkaruukusta.

”Miksi sinä piilottelet RP:tä, Jack?” äiti kysyi joka kerta, kun RP oli löytynyt kerältä keittiönlaatikosta tai kätkestä sohvatyynyn takaa.

Vastaus oli Jackin ja RP:n välinen salaisuus. Jack tiesi, että RP piti mukavista paikoista, joihin se saattoi käpertyä nukkumaan.

RP tykkäsi tarkalleen samoista asioista kuin Jack: ryömimisestä pensaiden alle ja piilokoloihin ja siitä, että joku heitteli ilmaan: Jackia isä ja RP:tä Jack. RP:tä ei haitannut likastua tai pudota vahingossa lätäkköön, kunhan sillä oli hauskaa Jackin kanssa.

Kerran kun Jack oli kolmevuotias, hän pani RP:n kierrätysastiaan. Hän oli kuullut äidin sanovan, että

astia oli kierrätystä varten, ja otaksui siis, että sen sisällä saisi jotenkin kieriä, ja niin hän odotti, että äiti poistui keittiöstä, ja pudotti sitten RP:n astiaan kuvitellen, että se saisi pyörähtää muutaman kierroksen kannen ollessa kiinni. Äiti nauroi, kun Jack kertoi, miksi kuskisteli astiaan ja yritti nähdä liikettä. Äiti selitti, että kierrätys tarkoitti jotain ihan muuta kuin kierimistä. Astiaan pannut asiat kuljetettaisiin pois ja muutettaisiin joksikin muuksi ja ne saisivat ihka uuden elämän. Jack ei tosiaankaan halunnut, että RP kuljetettaisiin pois ja muutettaisiin joksikin muuksi, joten hän ei pannut sitä kierrätysastiaan enää koskaan.

Seikkailut olivat antaneet RP:lle mielenkiintoisen hajun, josta Jack piti paljon. Siinä sekoittuivat kaikki ne paikat, joissa RP oli seikkaillut, sekä lämpöinen pimeä luola Jackin peiton alla ja pieni häivä äidin hajuviivettä, koska äiti aina halasi ja pussasi RP:täkin toivottaessaan Jackille hyvät yöt.

Aina joskus äiti päätti, että RP haisi jo vähän liikaa ja kaipasi kunnon pesua. Kun RP oli käynyt ensimmäisen kerran pesukoneessa, Jack oli heittäytynyt keittiön lattialle ja kirkunut raivosta ja pelosta. Äiti oli yrittänyt havainnollistaa Jackille, miten ihanaa RP:n oli ollut kieppua pesukoneessa, mutta Jack antoi äidille anteeksi vasta illalla, kun pehmeä, kuiva ja pesuaineen hajuinen RP oli taas luolassa peiton alla. Pian Jack oli tottunut

RP:n käynteihin pesukoneessa, mutta toivoi silti aina, että se saisi luonnollisen hajunsa äkkiä takaisin.

Pahinta, mitä RP:lle oli koskaan tapahtunut, oli se, kun Jack nelivuotiaana hukkasi sen hiekkarannalla. Isä oli jo pakannut pyyhkeet ja äiti auttoi Jackille collegepaitaa päälle, kun Jack yhtäkkiä muisti haudanneensa RP:n jonnekin, joskaan ei ihan muistanut minne. He etsivät sitä, kunnes aurinko alkoi laskea ja ranta oli jo melkein autio ja isä oli tosi vihainen ja Jack itki ja parkui, mutta äiti vain hoki, ettei pidä luopua toivosta, ja kaiveli kaikkialta käsillään. Sitten kun isä oli juuri sanonut, että heidän olisi lähdettävä ilman RP:tä, Jack kaivoi paljaalla jalallaan hiekkaa ja hänen varpaansa osuivat johonkin pehmoiseen. Jack veti RP:n esiin ja itki onnesta ja isä sanoi, ettei RP saisi enää koskaan tulla hiekkarannalle, mikä oli Jackin mielestä epäreilua, koska RP rakasti hiekkaa, minkä takia Jack oli sen alun alkaen haudannutkin.

Äiti ja isä

Vähän ennen Jackin koulun alkua vanhemmille saapui kirje, jossa lapsia kehoitettiin ottamaan lempipehmolelunsa mukaan ensimmäisenä koulupäivänä. Jackin luokkakavereilla oli kaikilla nalle, mutta Jackilla tietenkin RP. Lapset astelivat vuorotellen luokan eteen kertomaan, mikä heidän pehmolelunsa nimi oli ja miksi he tykkäsivät siitä. Kun Jackin vuoro koitti, hän kertoi, miksi RP:n nimi oli RP ja miten sille oli tehty silmäoperaatio ja että se oli kerran haudattu hiekkaan ja jäänyt melkein ikuisiksi ajoiksi hukkaan. RP ja sen seikkailut naurattivat Jackin luokkakavereita, ja kun Jack lakkasi puhumasta, he taputtivat. RP oli kiistatta hauskin ja kiinnostavin lelu, vaikka se olikin yksi kulahtaneimmista. Välitunnilla Jack ja Freddie-niminen poika leikkivät RP:n kanssa. Hetkeä ennen välitunnin päättymistä Jack pudotti RP:n lätäkköön. Sinä iltana RP joutui taas pesukoneeseen.

Jos Jackilla oli joskus kurja päivä koulussa – jos hän

vaikka sai huonoja numeroita tai riiteli Freddieen kanssa tai joku pilkkasi hänen vinkuraista saviruukkuaan – RP odotti kotona valmiina kuivaamaan kyynelet pienillä, pehmoisilla sorkillaan. Mitä Jackille tapahtuikin, RP oli aina läsnä, ymmärsi ja antoi anteeksi ja kantoi mukanaan sitä lohdullista kodin hajua, joka tuli aina takaisin, vaikka äiti miten pesi RP:tä.

Eräänä iltana pian aloitettuaan koulun Jack heräsi ääneen. Hän hapuili RP:tä ja veti sen likelleen pimeydessä.

Joku huusi. Ääni oli vähän kuin isän ääni. Sitten jokin räsähti ja nainen kirkaisi: se kuulosti äidiltä, mutta erilaiselta kuin Jack oli koskaan kuullut. Jackia pelotti. Hän kuunteli vielä vähän aikaa, painoi RP:n suunsa ja nenänsä eteen ja tajusi, että sitäkin pelotti.

Jack arveli, että äiti ja isä ehkä tappelivat yhteisvoimin murtovarasta vastaan. Hän tiesi numeron, johon soitettiin poliisille, joten hän nousi pimeässä sängystä ja hiipi porrastasanteelle. RP yhä käsissään hän hiipi alakertaan. Isä huusi yhä ja äiti kirkui yhä. Jack ei kuullut murtovarkaan ääntä.

Sitten olohuoneen ovi paukahti auki ja isä harppoi eteiseen. Hän ei ollut pyjamasillaan, vaan farkuissa ja villapaidassa. Hän ei huomannut Jackia portaissa. Hän avasi oven, astui ulos ja pamautti oven kiinni. Jack kuuli auton moottorin pihatieltä. Isä ajoi pois.

Jack hiipi olohuoneeseen. Lamppu oli lattialla ja äiti istui sohvalla kädet kasvoillaan ja itki. Kun hän kuuli Jackin askelet, hän kohotti katseensa, hätkähti ja alkoi itkeä vielä vuolaammin. Jack luuli, että äiti selittäisi kaiken ja kääntäisi kaiken hyväksi, mutta kun hän juoksi äidin luo, äiti vain otti hänet syliinsä ja halasi sillä lailla kuin hän itse halasi RP:tä silloin kun sitä sattui tai suretti.

Muutoksia

Isä ei asunut sen jälkeen enää heidän kanssaan.

Äiti ja isä selittivät kumpikin Jackille, etteivät he halunneet olla enää naimisissa. Jack sanoi heille, että ymmärsi. Hän sanoi, että koulussa joillakuilla oli äitejä ja isiä, jotka eivät asuneet yhdessä. Äidille ja isälle oli selvästikin tärkeää, ettei häntä haitannut, joten hän teeskenteli ettei haitannut.

Mutta joskus yöllä, kun äiti oli antanut suukon ja sulkenut oven, Jack itki RP:n lötköön kehoon. RP tiesi ja ymmärsi kaiken kertomattakin. Se tiesi kovasta möykystä Jackin rinnassa. Sen sorkat kuivasivat Jackin kyynelät. Pimeässä RP:n kanssa Jackin ei tarvinnut teeskennellä.

Pian Jackin kuusivuotispäivän jälkeen isä vei Jackin hampurilaiselle, antoi ison Lego-paketin ja kertoi, että oli saanut työpaikan ulkomailta.

”Voin kuitenkin koko ajan jutella sinun kanssasi”, isä sanoi. ”Sinä voit tulla lentokoneella käymään luonani.

Siitä tulee hauskaa, eikö vain?”

Jackin mielestä se ei kuulostanut läheskään yhtä hauskalta kuin se, että isä olisi lähellä leikkikaverina, mutta hän ei sanonut sitä. Jack alkoi tottua olemaan sanomatta.

Seuraavaksi äiti sanoi, että voisi olla hyvä ajatus muuttaa lähemmäs mummia ja ukkia, jotka voisivat huolehtia Jackista silloin kun äiti olisi myöhään töissä. Äidillä oli uusi työ isossa sairaalassa ja ukki oli löytänyt heille ihanan talon, jossa oli oma piha ja joka oli vain parin kadunvälin päässä mummin ja ukin talosta. Mummillla ja ukilla oli kamalan tottelematon koira nimeltään Toby. Jackin mielestä Toby-koira oli hassu.

”Mutta täytyykö minun vaihtaa koulua?” Jack kysyi ajatellen parasta ystäväänsä Freddietä.

”Täytyy”, äiti sanoi, ”mutta siellä on koulu aivan lähellä uutta kotia. Tykkäät siitä ihan varmasti.”

”En usko, että tykkään”, Jack sanoi.

Hän ei halunnut muuttaa eikä hän halunnut uuteen kouluun. Äiti ei oikein ymmärtänyt: Jack ei halunnut lisää muutoksia. Hän halusi olla koulukavereitten kanssa ja asua vanhassa kodissa, missä hän ja RP olivat seikkailleet niin paljon.

Mummi ja ukki juttelivat Jackin kanssa puhelimesa. He kertoivat, miten kovasti he odottivat hänen ja äidin muuttoa siihen lähelle, ja miten hauskaa heidän

olisi telmiä Toby-koiran kanssa puistossa. Niinpä Jack sanoi, että häntä ei haitannut, mutta ei tarkoittanut sitä tosissaan. Tuntui, että vain RP ymmärsi. Jack tiesi, että RP:llekin tulisi ikävä heidän lempipiilojaan.

Jokunen viikko sen jälkeen kun äiti oli kertonut Jackille uudesta talosta, Jack hyvästeli opettajansa ja Fredien. Seuraavana päivänä muuttomiehet tulivat ja veivät heidän tavaransa pois vanhasta kodin oloisesta talosta ja äiti ajoi Jackin ja RP:n autolla yli sadan kilometrin päähän.

Jackin oli myönnettävä, että matka oli hauska. RP istui Jackin sylissä ja äiti ja Jack leikkivät Mitä silmäni näkevät -leikkiä ja pysähtyivät puolimatka pizalle ja jäätelölle. Äiti antoi Jackin ostaa kaksi isoa palloa purkkakoneesta, yhden itselleen ja yhden RP:lle (joskin, kuten Jack selosti äidille autossa, Jack kyllä joutuisi syömään RP:n oman sen puolesta).

Jack ei ollut arvannut sitä, mutta hän tykkäsi uudesta talosta. Hänen oma huoneensa oli äidin makuuhuoneen vieressä ja ikkunan edessä oli korkea puu. Mummi ja ukki tulivat viisi minuuttia heidän jälkeensä mukanaan kassikaupalla ruokaa jääkaapin täytteeksi. Toby-koira yritti ensi töikseen siepata RP:n Jackin kädestä.

”Ei, Toby, sinä tiedät, että RP on minun!” Jack sanoi. Hän työnsi RP:n puseronsa sisään turvaan, mutta niin että sen pää törrötti ulos, jotta se näki mitä tapahtui.

Muuttomiehet kantoivat tutut huonekalut sisään. Äiti ja mummi laittoivat keittiötavaroita paikoilleen sillä välin kun Jack, ukki, Toby-koira ja RP tutkivat pihaa. Siellä oli paljon mielenkiintoisia piiloja ja loistavia tähystyspaikkoja RP:lle, mutta Jack piti RP:n lähellään, koska pelkäsi Toby-koiran yrittävän taas siepata sen.

Sinä iltana Jack piti RP:n lähellään sängyssä, hengitti sen tuttua, tyynnyttävää hajua, ja he totesivat ääneti, ettei muuttopäivä ollut läheskään niin paha kuin Jack oli luullut. Jackin ikkunoissa ei ollut vielä verhoja, ja RP ja Jack katselivat ennen nukahtamistaan, miten lehdet lepattivat tummuva taivasma taustanaan.

Jouluyönä kaikki
herää eloon, jopa lelut!

L84.2
www.tammi.fi

ISBN 978-952-04-3625-4

9 789520 436254